

זמני שבת קודש

רבונו	מוצאי שבת	הדלקת נרות	בני ברק
18:55	18:19	17:20	בני ברק
18:58	18:17	17:05	ירושלים
18:55	18:18	17:12	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מידת הרחמים

בפרשת השבוע, מביא המדרש סיפור מטלטל משמי מעל, מצטט משיחה בין בורא עולם למשה רבינו בעלותו למרום. משה רבינו רואה ואצרות שמורים לעושי המצוות, ולמגדלי יתומים, ואז יש אוצר גדול במרכז, והוא שואל את בורא עולם לפשר האוצר הזה. התשובה שהוא מקבל מפעימה, ומאיר אותה בברק זך ועוצמתי הרה"ק בעל ה'עבודת ישראל' זי"ע:

האוצר הגדול הזה, הוא אוצר של רחמים, של מתנת חיים. מהאוצר הזה נותן ה' יתברך למי שאינו זכאי לשכר, למי שאין לו מספיק זכויות. האוצר הקסום והמלא הזה - הוא אוצר השמור למי שיש רחמים בלבו על הברואים, למי שנוהג בדרך של חנינה, בבתינת חיים מעומק הרגש למען אדם שהוא לא חייב לו כלום!

מדהים! יש הרבה דרכים לזכות בשכר משמים, אבל צריך להיות בעלי זכויות לזכות בו, זה לא מובן מאליו. יש דרך אחת, שחייבים להודות שיש בה מימד של 'פרוטקציה' שמיימת, סוג של חתיקה מיוחדת למובחרים ליטול מהאוצר, והוא: להיות אדם שמרחם על הבריות, להיות אדם שנותן מעצמו יותר ממה שהוא חייב, להיות אדם שמתאמץ מעל ומעבר למוטל עליו - כדי להקל על זולתו!

זה לא בכדי - זה דווקא בגלל שהוא נוהג בדרכו של בורא עולם, כאמור בפסוק 'וחנותי את אשר אחון'. לבורא עולם יש קירבה מיוחדת למי שדבק במידותיו, למי שנוהג בדרך רחומה ומסורה לבריות. בכך זוכה הוא להידיבק בבורא עולם, והזוכה גם בגישה ישירה לאוצר הטוב השמור לבעלי הרחמים על הבריות!

להידיבק בבורא עולם. מה הוא רחום - אף אתה רחום! בורא עולם אינו נוהג כך, הוא רחמן. אף אתה, אם רצונך לדבוק בו, תהיה אדם רחמן, תתמסר למען מי שאתה לא חייב, הרבה יותר מחובתך, מתוך רחמים ורצון! (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

עולם התשובה

מה התורה עושה מבן אדם ומאידיך איך הרחוב גורם לאנשים להתנהג

היתה לנו שאלה דחופה, פניתי אל הרופאה הבכירה שטיפלה בה, היא היתה בדרך למעלית, ואמרה לי "סליחה, אני מצטערת, כבר 12 ואני סיימתי". אמרתי לה אבל אחותי במצב קריטי, אמרה לי שוב "שמעת מה שאמרתי, 12 וסיימתי את העבודה". אין לה מצפון?! עובדת רק בשביל כסף?! דבר קריטי ושאלה קצרה, זו בהמיות!

לעומת זאת, הייתי בבית החולים מעייני הישועה עם אחותי ע"ה, היה זה 2 בלילה, ועבר שם הרב חנניה צ'ולק שליט"א, ראש עזר מציון, איש חסד גדול ותלמיד חכם, הוא כמו הרב פירר מתמצא בכל שטחי הרפואה, אני שולח אליו את אלפי הפונים אליי, הוא נגיש במשך כל היום. והוא עונה גם בשעות המאוחרות בלילה. והנה 2 בלילה מאחד החזרים שומעים בכיות מאישה מבוגרת, והרב צ'ולק נכנס ואומר "כן אמא, מה כואב לך" צריכה עזרה? לא קרוב משפחה ולא קשור למעייני הישועה, הוא מחפש עזרה ורויף חסד.

אנחנו רואים את הגמילות חסדים העצומה שבציבור החרדי, הלוואות של כספים, מסירות גוף ונפש, השאלה של חפצים מכל מין וסוג, והתקשורת - עושה מהחרדים סמרטוטים וזבל, השמצות נוראות ואיומות. אחינו החילונים, אם לא התקשורת מזמן היו כולם מתאחדים וחוזרים בתשובה, התקשורת עושה את הקיטוב בין החילונים לחרדים. שנאת עולם לעם עולם.

מה עושה אותנו בני אדם? רק התורה הק'. עברו פעם חברה חילונים וירקו עלי, לא הזיז לי, מסכנים, התקשורת משבשת אותם. בני תורה שומרים על הפה שלהם, וידוע, שביזיון מנקה את החטאים.

יום אחד מתקשר אלי בחור, ומקלל אותי איזה רבע שעה, ואני שם אותו על רמקול, הוא מקלל ואני מברך, הוא מבזה ואני משבח וכך אני אומר לו אני מוחל לך אני מוחל לך. אני אוהב אותך.

יום אחד במשרד, קיבלתי טלפונים ואיומים, אמרתי לו אתה יכול לבוא, אני לא בורח, אני לא פוחד רק מהבורא עולם, לא תגורו מפני איש! הפחד מהקב"ה מבטל את כל הפחדים האחרים! שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

לפני כארבעים שנה התחלתי בפעילות של חזרה בתשובה, היה זה חנוכה, נכנסתי לרב אורי זוהר זצ"ל וביקשתי ממנו שיבוא לדבר בפני הנוער, אמרתי לו התחלתי להחזיר בתשובה, אולי תבוא תדבר ותחזק אותם. אמר לי בשביל מה צריכים אותי? שיפתחו את ירמיה ישעיה ונביאים, יראו מה זה תורה ומה זה האמת של התורה, ויחזרו בתשובה. לא צריכים אותי. כך אמר לי. והנה הגיע זמן הדלקת נרות חנוכה, הוא אמר לי אני מצטער, קרא לילדים והלך להדליק נרות חנוכה.

תשמעו טוב, מה זה אדם לא הרבה שנים לאחר שחזר בתשובה.

אני חוזר הביתה לבני ברק, ובלילה, בא לפני בחור, כולם מכירים אותו כאן, ואומר לי הרב אורי זוהר חיפש אותך, אמרתי לו, הוא חיפש אותי? אני הייתי היום בביתו בירושלים. אמר לי, הוא חיפש אותך, הוא היה כאן בפרדס כץ כי שמע שאתה עושה פעילות באיזור, ובא לחפש אותך. הוא שאל היכן גר הרב דניאל זר, הוא לא מצא אותך לכן נתן לי פתק שאעביר לך. ומה הוא כתב בפתק? "לכבוד הרב דניאל זר, אני מצטער, נראה לי שלא התייחסתי אליך יפה, ואני רוצה לבוא לדבר כדי לבקש סליחה ממך ומכל המלוים שלך, בפני כל הקהל!"

יש כזה דבר שחילוני יפגע בחבירו ויבקש סליחה באמת?! לא סליחה בשביל הנימוס ובשביל לפגוע שוב. זה אדם גדול. פגעתי באדם אני אבקש ממנו סליחה. התקשרתי אליו הוא אמר לי שוב אני מצטער, לא התייחסתי אליך יפה, אני חייב לבוא כדי לבקש סליחה, היה שם הרב אבוש וקרא להם ואמר אני מבקש סליחה על ההתנהגות שלי. לנסוע מירושלים לבני ברק במיוחד, כדי לפייס אדם שאפילו לא יודע איפה הוא גר, בגלל שאולי הוא נפגע ממנו. זה מה שהתורה הקדושה עושה מהבן אדם!

"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" - אדם שלומד תורה נעשה מלאך עלי אדמות, לחשוב על השני, להתייחס יפה אל השני. רק תורה עושה את זה. כדאי לראות גם את הצד השני, איך נראים חיים בלי תורה.

אחותי ע"ה, היתה בבית החולים במצב קריטי,

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:
03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מתנות קטנות

"אני מבין, מחר אכנס למשרדך לטפל בפרטים", וניתק.

התודעה החלה לחלחל לתוך ליבי. אבא, למה התכוון מנהל האולם? שאלתי בקול חנוק. אבי עצר את הרכב בצד, חיבק אותי חזק ואמר- בתי הקטנה, בעזרת ה' אנו נמצא פתרון לבעיה שנוצרה. אנחנו נמצאים בימים לא רגילים שייכתבו בדפי ההיסטוריה האנושית, אבל החתונה שלך בתי היקרה בעזרת ה' תתקיים, לא יודע כעת היכן ובאיזה אופן אבל שמחות לא מבטלים ובמיוחד חופה וקידושין.

הגענו לביתנו וישבתי על הספה הנוחה, בהיתי בתמונות הצדיקים התלויות על קירות ביתנו: רבי שמעון בר יוחאי, הבן איש חי, הבבא סאלי והרב עובדיה יוסף שאבא כל כך אוהב. התפללתי לה' שבכותם יהיה נס והחתונה תתקיים. כל החלומות וההכנות הכל ירד לטמיון. נרדמתי, ייחלתי לכך שאתעורר ואקום למציאות של הימים שלפני התפשטות הוירוס הנורא, והחתונה תתקיים כפי שייחלתי לעצמי מאז היותי ילדה, אך לדאבוני זה לא קרה.

כשהתעוררתי אבי הצדיק ישב לידי וליטף את שערוטי, הוא ניסה לעודד אותי ולחזק אותי באמונה. אבא אמר שה' מכין את עם ישראל לגאולה ובשבת הקרובה גם למי שלא מקפיד על שמירת המצוות לא תהיה ברירה והוא יצטרך לשבות בשבת מכיון שבעקבות התפרצות המחלה מהוירוס כל המקומות שבעצת יצר הרע מחללים את קדושת השבת ייסגרו.

יום החתונה הגיע, אבי ואביו של בעלי לעתיד ארגנו יחד עם חברים טובים "אולם חתונות" מאולתר בחצר גדולה שמסביבה בניינים.

הגעתי לחצר הגדולה, חשתי בהתרגשות עצומה, השביל המוביל לגן השעשועים החליף את ייעודו וכעת נהפך לשביל מהודר שהוביל אותי לעבר החופה.

מרפסות הבניינים שמסביב לחצר היו עמוסות המשך <<

שאנחנו חייבים להתחזק באמונה וזה רצון ה' ועלינו לשמוח מכל שמועה. הרהרתי במחשבה, שאבא הוא צדיק, ואני אפילו לא חמישה אחוז מדרגת האמונה שלו, ואני לא מסוגלת לשמוח כלל.

אבי הצדיק שוחח עם אביו של בעלי לעתיד והם החלו להכין את רשימת המוזמנים הקרובים ביותר. המשימה כמעט בלתי אפשרית, מכיון שעליהם הוטלה המשימה לקצץ שבע מאות אורחים.

לאחר מאמץ הרשימה החדשה עודכנה ואבי הצדיק החל להתנצל בפני האורחים שבעקבות המצב החתונה תהיה מצומצמת. רוב האורחים קיבלו את ביטול הזמנתם בהבנה, ואני הייתי צריכה להחליט את מי לגדוע מרשימת המוזמנות שהכנתי. לאחר מיון התחלתי להודיע למוזמנות על ביטול ההזמנה, ולהפתעתי אחת מבנות הסמינר שבו למדתי שלא הייתי בקשר קרוב אליה החלה לבקש ואפילו להתחנן שהיא רוצה בכל מאודה להגיע לחתונה.

לא הבנתי מדוע היא כל כך חפצה לשמוח אותי בחתונתי, מכיון שמלבד מילות נימוסין לא הייתי בקשר איתה כלל. למרות נמצאת במצוקה ואני חייבת לברור את המוזמנות ולצערי הרב היא לא תוכל להגיע. משהסתיימה השיחה שמעתי מעבר לקו קול בכי חרישי.

שלושה ימים לחתונה. הצטרפתי לאבי הצדיק ונסענו לערוך מספר סידורים. הנייד ברכב צלצל, ומעבר לקו היה בעל אולם האירועים. לאחר מספר מילות נימוסין בעל האולם אמר בדיבור קולח ובנשימה אחת "אני מצטער מקרב ליבי, אבל החתונה לא יכולה להיערך כמתוכנן גם בכמות של מאה מוזמנים, מכיון שהממשלה החליטה שרק עשרה מוזמנים יכולים להיות במקום אחד ולכן אני נאלץ לבטל את האירוע". שמעתי את דבריו וחייכתי, ציפיתי שאבי הצדיק יצחק מהבדיחה שבעל האולם סיפר, אבל לחרדתי במקום לצחוק כהרגלו אבי שמר על ארשת פנים רצינית וענה-

סופרת את הדקות, בקרוב יגיע הערב הגדול בחיי, ואכנס אל מתחת לחופה ואנשא לבחור ישיבה חכם. כל כך ציפיתי לרגע הנכסף, עוד בהיותי ילדה רכה בשנים, אני זוכרת שהייתי מדמיינת את הרגע שבו אלבש את השמלה הלבנה ובחור ישיבה יעוד טבעת נישואין לאצבעי. בקרוב מאוד יגיע הרגע, וכעת אני בהכנות לחתונה שנמצאות בעיצומן.

באחד הימים אני וחברתי הטובה הודיה, ביקרנו בחנויות ברחוב רבי עקיבא בבני ברק, חפצתי מאד להתרכז בהיצע שיש לחנויות להציע, אך מדי כמה דקות הנייד רטט בתיקי, ואימי היתה על הקו ושאלה ללא הרף מתי אני שבה לבית ואם אני נזהרת שלא להתקרב לסובבים אותי. אימי דואגת מאוד שאדבק בנגיף הקורונה שעושה שמות ברחבי העולם, היא מתעניינת במעשי ומבקשת בתחינה שאסיים כמה שיותר מהר את הטיול ה"מסוכן". אני ניסיתי להרגיע אותה ולומר לה שאני לא מטפסת על הרים מושלגים אלא רק מחפשת מציאות בלב בני ברק, אבל אמא זאת אמא והיא לא הרפתה.

אבי הצדיק דואג מאוד, אבל בצורה מתונה יותר, הוא מתקשר בהפרשים ארוכים יותר ומתעניין במעשי ומעדכן על התפתחות הנגיף בארץ ובעולם, אך אני נמצאת בעולם משלי, מתכוונת לחתונה הגדולה. ההזמנות כבר חולקו ואמורים להגיע יותר משמונה מאות אורחים מרחבי הארץ.

חמישה ימים לפני החתונה חשתי פרפרים בבטן ונכנסתי לביתי וניגשתי לעבר הסלון. הבחנתי באבי הצדיק יושב על הספה כשהבעת פניו מבשרת רעות.

שאלתי את אבי האם הכל בסדר, הוא הביט בי ואמר בצורה הישירה ביותר שבעקבות המצב בארץ החליטה הממשלה על צעדי מניעה מההידבקות בוירוס הנורא, ומנהל אולם החתונות התקשר ואמר שנוכל להזמין רק מאה אורחים ולא שמונה מאות כמתוכנן.

חשתי שדמי אוזל מגופי, צנחתי על הספה ודמעות החלו לשטוף את פני, כל כך הרבה שנים ציפיתי לרגע המיוחל ופתאום נגיף מארץ רחוקה הגיע לארצנו ועושה מהומה, אבא הצדיק אמר

"הבחנתי באבי הצדיק יושב על הספה כשהבעת פניו מבשרת רעות..."

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגורכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

האם פירות של חו"ל חייבים במעשרות?

שאלה: שמעתי שיש הבדל היכן גדלים הפירות לענין חיוב תרומות ומעשרות, האם זה נכון, והאם יש לזה משמעות הלכתית כיום?

אמרו חכמי המשנה, כל מצוה שהיא תלויה בארץ (חובת קרקע כגון תרומות ומעשרות), אינה נוהגת אלא בארץ, ושאינה תלויה בארץ (חובת הגוף כגון תלמוד תורה ותפילין) נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ. (קידושין לו: לו-לז).

ופירשו אמוראי ארץ ישראל שדין זה נלמד ממה שכתוב (דברים יב א), "אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ וכו'". בארץ אתם חייבים לעשות ואין אתם חייבין בחוצה לארץ, וזה אנו אומרים במצות התלויות בארץ. יכול אפילו מצות שאינן תלויות בארץ? תלמוד לומר (דברים יא טו-יח), "השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם וכו': ויחרה אף יי בכם וכו' ויבדלתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר יי נתן לכם: ושמרתם את דברי אלה וגו'". אפילו גולים ושמרתם דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם".

וכגון תפילין ותלמוד תורה (שכתובים בסמוך, "וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטוטפת בין עיניכם. ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם"). מה תפילין ותלמוד תורה שאינן תלויות בארץ נוהגין בארץ ובחוצה לארץ, אף כל דבר שאינו תלוי בארץ יהא נוהג בין בארץ בין בחוצה לארץ.

נמצא שעיקר חיוב תרומות ומעשרות מהתורה, זה רק בארץ ישראל. וחכמינו זכרונם לברכה תיקנו להפריש בארבע ארצות הסמוכות לארץ ישראל, שהם עמון ומואב (כיום חלק מארץ ירדן). וכן בארץ שנער (בלב). וארץ מצרים. ומגדולי האחרונים כתבו, שבארץ אדום שלא התיישבו שם יהודים לא ראו חכמים צורך לגזור שם על תרומות ומעשרות.

ונחלקו האחרונים אם תקנת חכמינו ז"ל היתה מן הדין או רק שהנהיגו להחמיר, וכתבו מגדולי האחרונים, שכיום שהמנהג היום בד' ארצות אלו שלא תקפה תקנת הנביאים והחכמים ולא נוהגים שם בהפרשת תרומות ומעשרות. ויש מי שכתב שהרוצה לנהוג במדת חסידות יעשר במקומות אלו גם בזמן הזה.

וכתב הרמב"ם, (פ"א ה"ב מהל' תרומות), ארץ ישראל האמורה בכל מקום היא בארצות שכבשן מלך ישראל או נביא מדעת רוב ישראל, וזהו הנקרא כיבוש רבים. אבל יחיד מישאל או משפחה או שבט שהלכו וכבשו לעצמן מקום אפילו מן הארץ שניתנה לאברהם, אינו נקרא ארץ ישראל כדי שיהגו בו כל המצות. וכתב (ה"ד), סוריא הקונה בה קרקע כקונה בארץ ישראל לענין תרומות ומעשרות ושיביעית. והכל בסוריא מדברי סופרים.

ועוד כתב (ה"ה) כל שהחזיקו עולי מצרים ונתקדש קדושה ראשונה כיון שגלו בטלו קדושתן. שקדושה ראשונה לפי שהיתה מפני הכיבוש בלבד קדושה לשעתה ולא קדושה לעתיד לבוא. (חולין ו:). כיון שעלו בני הגולה והחזיקו במקצת הארץ קדושה ראשונה העומדת לעולם לשעתה ולעתיד לבוא. והנחו אותם המקומות החזיקו בהם עולי מצרים, ולא החזיקו בהם עולי בבל כשהיו, ולא פטרום מן התרומה והמעשרות, כדי שיסמכו עליהם עניים בשיביעית.

ויש לענינים אלו השלכות למעשה, כיון שיש הלכה שאין מעשרין מן הפטור על החיוב. ואפילו המעשרות שמעשרים על פירות שחייבים בהם מדברי חכמים לא יתפס על הפירות שחייבים עליהם מעשרות מהתורה. ובעזרת ה' נבאר דין זה וכיצד יש לנהוג בזה למעשה בשבועות הבאים.

להלכה: א. התרומות והמעשרות אינם נוהגים מן התורה אלא בארץ ישראל, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. ונביאים התקינו שיהיו נוהגים אפילו בארץ שנער, מפני שהיא סמוכה לארץ ישראל, ורוב ישראל הולכים ושבים שם. וחכמים הראשונים התקינו שיהיו נוהגים אף בארץ מצרים ובארץ עמון ומואב מפני שהם סביבות לארץ ישראל. ובזמן הזה לא נהגו להפריש תרומות ומעשרות בחוץ לארץ, אפילו במקומות הסמוכים לארץ ישראל, ויש להם על מה שיסמכו. (חזון עובדיה תרומות ומעשרות עמ' א-ז)

שאר הארצות אין תרומות ומעשרות נוהגות בהן. (שם עמ' ז) בזמן הזה אפילו במקום שהחזיקו בו עולי בבל, ואפילו בימי עזרא, אין חיוב תרומות ומעשרות מן התורה, אלא מדבריהם, מפני שנאמר כי תבואו, ומשמע ביאת כולכם ולא ביאת מקצתן כמו שהיתה בימי עזרא. והרמ"א כתב, ויש חולקין וסוברים שחייבים עכשיו בתרומות ומעשרות מהתורה, אך לא נהגו כן.

המשך הסיפור...

בשכנים שהרעו ושרו בקולי קולות שירי שמחה, חשתי מאושרת כמו שלא חשתי מימי.

מיד בסיום החופה היתה התפרצות שמחה שלא הייתי עדה לה בשום חתונה רגילה, השירה והריקודים בחצר הגדולה נמשכו אל תוך הלילה.

מבין האורחות הרבות שהגיעו לחתונתי הבחנתי בשירה, בת סמינר שלמדה יחד איתי. למרות ההתרגשות שבה הייתי נמצאת, זכרתי את שיחת הטלפון עימה, ובה בישרתי לה שאני נאלצת לקצץ ברשימת המוזמנות ואת אכזבתה מכך שלא תוכל להגיע לחתונתי. עדיין לא הבנתי את הסיבה לכך שהיא הטריחה את עצמה והגיעה לעיר שבה אני גרה כדי לשמח אותי ביום כלולותי, מכיון שלא היה לי איתה קשר מיוחד, אבל באותם רגעים קסומים שנהייתי מכל דבר, וכששירה התקדמה לעברי כדי לברך אותי חיבקתי אותה חזק והודיתי לה על כך שהיא הגיעה ליום חתונתי. בזווית עיני הבחנתי בה מוחה דמעה ועדיין לא הבנתי את הסיבה לכך שהיא כל כך מתרגשת.

בבוקר שלאחר החתונה הנייד לא חדל מלצלצל. קיבלתי אין ספור שיחות נרגשות על החתונה הנפלאה, בירכו אותי במזל טוב והוסיפו לתאר את האווירה המיוחדת.

לקראת הצהריים עייפתי מלענות לשיחות טלפון ורציתי להניח את הנייד בצד, אבל שיחת טלפון ממספר לא מוכר עיכבה את רצוני.

בתחילה היססתי האם לענות, אבל לבסוף קיבלתי את השיחה. מעבר לקו היתה שירה, היא פתחה במילים נרגשות של ברכה, והודיתי לה שוב על כך שהטריחה את עצמה והגיעה עד לעיר שבה אני גרה כדי לשמח אותי.

שירה שתקה מעט ואמרה, הגעתי לחתונתך מכיון שאני חייבת לך את חיי. הרמתי גבה, לא הבנתי את כוונתה כי מעולם לא היה לי איתה קשר קרוב. עניתי – שירה, את בטוחה שאת מתכוונת אלי?

שירה ענתה: "אני מודעת לכך שאת לא מבינה את כוונתי, אבל תדעני, מילים קטנות שבן אדם אומר מסוגלות להציל חיים".

שאלתי את שירה אם היא מוכנה לומר למה היא מתכוונת.

שירה סיפרה: "בשנה שעברה בתקופת השידוכים רוב בנות הסמינר כבר החלו לסגור "וורטים" ואני עדיין הייתי רחוקה מאוד מהשלב של לעבור את הפגישה הראשונה. באחד מהבקרים ישבתי בחדר הכניסה של הסמינר מצפה לשיחת טלפון מהשדכנית שתבשר אם פגישת השידוך שקיימתי ערב קודם צלחה. לדאבוני תשובתה היתה שלילית, ושוב המשודך לא מעוניין להמשיך את הפגישות, והיא תנסה למצוא עבורי שידוך מוצלח יותר. חשתי מצוברחת וישבתי בכיסא בפנים עגומות. כעבור מספר דקות שאני יושבת בכיסא ומרחמת על עצמי, נכנסת לחדר והבחנת בי, ולמרות שאין בינינו שום קשר חברי חשת שאני נמצאת במצוקה רגשית והתקדמת לעברי.

ליטפת את שערי ושאלת, שירה, הכל בסדר? נענעתי את ראשי לשלילה ושפכתי בפניך את ליבי, ואת הקשבת בקשב רב למצוקתי. בסיום דברי השבת לי בחן שאני בחורה מיוחדת ומדהימה, ויותר מהכל עובדת את ה' ביראת שמים שאין לאף בת סמינר אחרת, ובקרוב מאוד ה' הטוב יזווג עבורי בחור ישיבה חכם שמתאים לרמה הרוחנית שאני נמצאת בה ולכן העיכוב. ואז הוספת ואמרת בביטחון מלא שלא אדאג, ושלא אשכח להזמין אותך לחתונה שלי שתיערך בקרוב. הבטתי בכך קצת המומה, והבטחתי שכשיגיע הרגע המיוחל אני מבטיחה שלא אשכח אותך. הודית לי ואיחלת לי יום טוב והמשכת בעיסוקיי. דבריך עודדו אותי, הם היו כאות משמים שלא אדאג. פגישות השידוכין שלאחר אותה שיחה לא צלחו, אבל ידעתי בוודאות שה' שלח לי דרכך מסר שלא אדאג ואקבל את הכל באהבה, ובהזדמנות זאת אני מבקשת לשמח אותך ולומר שצדקת ובעוד חודש בדיוק אני עומדת להינשא לבחור מיוחד ממש כפי שאמרת ואשמח מאוד שתגיעי לחתונתי".

התרגשתי מדבריה של שירה. לא זכרתי כלל את אותה שיחה, מסתבר שאכן אדם יכול לומר מילים קטנות שהופכות למתנות קטנות שנותנות שמחה בחיים.

איחלתי לשירה את כל האיחולים ואעשה הכל לשמח אותה בחתונתה, ואז נזכרתי באמא שלי שכל כך דואגת מהירוס, ואמרתי בחיוך, ובע"ה"ה שהחתונה שלך תהיה בלי הירוס המעצבן ששיגע את כולנו.

שירה צחקה והשיבה: קורונה או לא קורונה, העיקר שאני נישאת, וכמו שאמרת – לבחור מיוחד שמתאים רק לי.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

כל מה שעובר עליך זה רק לטובה

שאינו מבין הטובה, צועק ובוכה, ואלו היה מבין הטובה והחסד שעושה אתו אמו היה מנשקה ומחבבה מרב שמחה ואהבה.

וכן אם אינו בועט ביסורים ומצדיק דינו של הקדוש ברוך הוא, כמובא לעיל (פרק ד) מאמר הגמרא בברכות: מה אשם לדעת, אף יסורים לדעת. כי אם מבעט, חס וחלילה ביסורים, אז, חס וחלילה, נדון בגיהנם [אם לא, חס וחלילה, שיש לו יסורים קשים ונוראים, ונפלט מפיו איזה דבור שלא ברצונו, כדכתיב אצל איוב שהצדיק אותו אליהוא נגד חבריו שהוכיחו על שנפלט מפיו דברים שאין לאמרם, ועל ענין כזה שבא שלא מדעת, רק מגדל צער, על זה אמרו (בבא בתרא עב): מכאן שאין אדם נתפס בשעת צערו. ועם כל זה אמרו (ילקוט איוב רמז תתקח): אמר רבי חנינא בר פפאי: איוב, אלולי לא קרא תגר כשבאו עליו יסורים [כלומר, שאם לא היה מתלונן היה זוכה] - כשם שאומרים עכשו 'אלהי אברהם, אלהי יצחק, אלהי יעקב' - כך היו אומרים 'אלהי איוב'. עד כאן]

ודע והבן, אם האדם מקבל באהבה יסורים, על כל פנים, פי דרגא דילה, אז מזדככים איבריו, ונמתקו הדינים ממנו ונמחלו עוונותיו, כמובא בברכות (סב): קבלה דיסורי שתיקתא ומבעי רחמי [לשתק ולבקש רחמים]. ואשרי חלקו ומה נעים גורלו מי שזוכה לקבל יסורים באהבה, כמובא בתענית (כ): אמר רבי יהושע בן לוי: כל השמח ביסורין הבאים עליו, מביא ישועה לעולם, שנאמר (ישעיה סד, ד): "בהם עולם ונושע". עד כאן. הרי, כי לא די מגדל הצלחת הגוף שנצמחים לו על ידי זה, אלא שמביא ביסורים ישועה לעולם.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

כתב ה"שומר אמונים" במאמר השגחה פרטית: כי הענש של אחר הפטירה הוא בשלמות, בלי שום ותור כלל וכלל, אם לא עסק בתשובה בימי חייו, כמובא במדרש (מדרש תהילים ז'): "מלפניך משפטי יצא" - אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, עד ששערי תפלה פתוחים, עשו תפלה ותשובה, שאני נוטל שחד בעולם הזה, אבל משאני יושב בדין לעולם הבא, איני נוטל שחד, שנאמר (משלי ו, לה): "לא ישא פני כל כפר ולא יאבה כי תרבה שחד". עד כאן לשונו. כי הקדוש ברוך הוא אינו מותר כלום. כי שם, בעולם העליון, הכל בדין ומשפט. וכל מה שתעלה הנפש מעולם לעולם הגבוה ממנה, מדקדקים עמה ביותר אפלו על עברות קלות שבקלות. והכל צריך אדם לתקן, ולפעמים על ידי יסורים קשים ומרים, כידוע מרבנו האר"י ז"ל.

אבל, ביסורים שאדם מקבל בעולם הזה, המה בבחינת מועט המחזיק את המרבה. כי כמו שכנגד כל דבר קטן, אפלו כנגד עשב קטן שבעולם, יש כנגדו ברקיע הרבה דברים גדולים ונוראים בלי שעור, ככה אם האדם מקבל יסורים באהבה בעולם הזה, נתפטר על ידי זה מענשים גדולים ורבים בעולם הבא. וכן להפך - שמכל תענוג בעולם הזה מנכים לו הרבה תענוגים גדולים בלי שעור בעולם הבא, כי יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי עולם הזה (אבות ד, ז). (אלא אם כן יכון לשם שמים, לשם שמחה, או לבריאות גופו ונפשו וכיוצא).

וכל יסורים, אפלו כל דהוא, שאדם סובל בעולם הזה, אם מאמין בהשגחה עליונה ויש לו דעת לקבל באהבה מאת ה', ואינו מהרהר אחר מדותיו יתברך, חס וחלילה - מנכים ממנו על ידי זה מיסורי עולם הבא בלי שעור וגבול. ואלו היה האדם מבין ורואה זאת, היה מרקד מתוך שמחה על החסד הגדול שהקדוש ברוך הוא עושה עמו. והוא כמו אם הרוחצת בנה מצואתו, והתינוק,

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מסכרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מסכרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג'י:

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

